

Οἱ ἀληθεῖς φίλοι ἐραστάς ὁμοιάζουσι τοῦλάχιστον δι' ἀμ-
φότερα τὰ εἶδη ἢ γραφίς εἶνε τόσοι εὐχάριστοι ὥστε ὅσῳ ἐμ-
βάπτεται τόσοι λαμβάνει νέας δυνάμεις, γεννᾷ νέας ιδέας
καὶ αὐξάνει τὸ αἶσθημα.

Βέλτερος

ΠΟΙΗΣΙΣ

Τῇ ΔΕΣΠΟΣΥΝῃ Κ. . . .

Κατὰ παράκλησιν τοῦ φίλου κόμητος Patent.

Ὅτε προχθὲς ἐπαίζομεν ὁμοῦ à quatre mains
κ' οἱ δάκτυλοί μου ἤγγισαν τὴν χεῖρά σου τυχαίως,
παρέλειψας ἐν σόλ, ἐν λά, ἐν σὶ θεμιδὲν enfin,
κι' ὡς λάβη τὰ ἐξέλαβον οἱ φίλοι μας μοιραίως.

Ἄλλ' ὅχι· δὲν μὲ ἀπατᾷ τὸ βλέμμα σου ὃ φίλη·
δὲν μ' ἀπατᾷ ἡ θελκτικὴ μελαγχρινὴ μορφή σου·
πολλὰ μοι λέγουν τὰ λεπτὰ κοράλλινά σου χεῖλη,
καὶ μ' εἶν' ἀρκούντως ἐγγλωττός ἡ τρέμουσα φωνή σου.

«Σὲ ἀγαπῶ» προφέρουσι τὰ τρία σφάλματά σου.
τὰ σιωπῶντα χεῖλη σου, τὸ εὐχαρί σου στόμα.
«Σὲ ἀγαπῶ» μοι λέγουσι τὰ θεῖα βλέμματά σου,
ἡ δὲ φωνή σου μὲ ὕψ' εἰς τοῦραν' οὐδὲ τὸ δῶμα—

Ὅτ' ὡ μ' ἀρέσκεις, ἄφρονος· τρέμουσα, θεσπεσία·
καί μ' μαγεύει φίλη μου αὐτὴ σου ἡ δειλία.
εἶναι ἡ γλῶσσα τοῦ θεοῦ! ὦραία ἁρμονία,
ὅταν τὰ χεῖλη σιωποῦν, καὶ πάλλετ' ἡ καρδία.

Ἄλλ' ἂν ἐγὼ ὃ συμπαθὲς, ὃ κόρη ἐρασμία
ἐμάρτευσα τὰ μύχια τῆς εὐγενούς ψυχῆς σου,
σὺ δὲν διέγνως πρὸ πολλοῦ ὅτ' ἡ ἐμὴ καρδία
ἀνῆκει σοι, κ' εἴμ' ὁ θερμός, ὁ λάτρης ἐραστής σου;

Κάτρον τῇ 1 Φεβρουαρίου 1886.

Σ. Ι.

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Ἐπὶ τάφον καθημέρη
Νέα τις περθηγοῦσα
Πολλὴν ὥραν ἐκεῖ μένει
Σκεπτικὴ βαρναλγοῦσα.

— Ἐλθέ Χάρε τὴν ζωὴν μου
— Ν' ἀφαιρέσης τὴν ἀθλίαν
— Αὐτρωσόν με ἀπ' αὐτὴν μου
— Τὴν μεγάλην δυστυχίαν

— Ἡ ζωὴ μοι εἶνε ἄχθος
— Ἀφοῦ πέθανεν ἐκεῖνος
— Ὅστις κεῖται εἰς τὸ βάθος!
— Ἐμαρᾶνθ' ὡς ὁ κρῖνος!

— Ἡ ἀθλία δὲν ἤξεύρω
— Εἰς τὸν κόσμον εὐτυχίαν
— Καὶ τὸν θάνατον θὰ εἶρω
— Ἀληθῆ παραμυθίαν!

Ἄλλ' ὁ ἥλιος κατῆλθε
Φεύγει τότε ὥχρ' ὅσα
Ν' ἀποθάνῃ τῇ ἐπῆλθε
Δηλητήριον πιῶσα.

Μάρτιος 1885.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΜΑΓΓΙΩΡΟΣ

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ

Κρῖνος ὠραῖος πάλλευκος καὶ μῦρα ἀποπνέων
Ἦνθει πρὸ χρότων βαδινὸς εἰς δυχτὴν ῥυακίου
Ἐρίοτε τὸν ἔλουν τὸ νῆμα παραρρέων
Κ' ἐψαλ' ἡ αὔρα τὰς στιγμὰς τοῦ εὐανθοῦς του βίου.

Ἵπὸ τὸν γνόφον τῆς νυκτὸς προσέκλινεν ἡρέμα,
Κλ' ὅτ' ἡ αὐγὴ ἀνέτελε τὴν κεφαλὴν του αἵρων
Περιβάλετο φαιδρὸς λαμπρὸν ἐκ δρόσου στέμμα
Κ' ἐδέχετο τοὺς ἀσπασμούς τῆς χρυσαλλίδος χαίρων.

Ἄλλ' οἴμοι! . . . αἴφνης θύελλα καὶ καταιγὶς ἀγρία
Θραύει τὸν κρῖνον πρόρριζον, καὶ τὸν συμπαρσύρει
Μὲ ἀκατάσχετον ὀρμὴν ἐν ὕψει ἀπαισία,
Κλ' ἐν μέσῳ βάρων, ἀκαρθῶν καὶ βρύων τὸν συμφύρει.

Οὐδεὶς, οὐδεὶς τὸν βοηθεῖ, οὐδεὶς ἐκτείνει χεῖρα,
Ἐκ τῆς μοιραίας συμφορᾶς τοῦ χάους καὶ τὸν σώσει
Ὅταν ἐπέλθῃ ἀπηνής φρεῖ . . . καὶ σκληρὰ ἡ μοῖρα,
Οὐδεὶς εὐρίσκειται σωτὴρ βοήθειαν καὶ δόση.

Ἦ οὐκ ἐντυχεῖς! ἀφήσατε καὶ θραύοντ' ἀεννάως,
Καὶ κατὰ ποτὶς ἴσονται εἰς συμφορῶν κενθμῶνας
Οἱ δύσμοιροι . . . καὶ εἰς αὐτὸ θὰ δυνηθοῦν τὸ χάος
Νὰ στέψωσι τοῦ βίου τὴν τοὺς θλιβεροὺς ἀγῶνα.

Οἰκτρὸς τὸ θῆμα σύρεται τῆς γαύρου καταιγίδος,
Εἰς τῶν φευγμάτων τὴν ὀρμὴν καὶ ἀτακτιζοῦται
Τὸν ἀναμένει ὁ βυθός, ἀλλὰ πρὸ τῆς κρηπίδος
Βράχος στερεὸς τὸν σταματᾷ κλ' εὐνὸς τὸν ἐγκολποῦται.

Τί βλέπω εὐτυχεῖς θνητοὶ καὶ δυματοὶ σωτῆρες;
Ματαίως ἠγωνίσθησαν ἡ μοῖρα καὶ ἡ φύσις,
Καὶ ἄκρα γῆς ἐτόλμησε καὶ ἀντιστῆ ταῖς μοῖραις;
Ἄλλ' εἶναι ξέναι δι' ἡμᾶς τοιαῦται συγκυρήσεις.

Χαῖρέ μοι βράχε συμπαθὲς! μόνον αὐτὸς ἠσθάνθη
Τὴν συμφορὰν τοῦ κρίνου μου καὶ τὸν ἐρεκολπώθη
Νέαν ζωὴν ἐνέπνευσεν εἰς τὰ λευκά του ἄνθη,
Καὶ μόνον μόνον δι' αὐτοῦ διὰ παντός ἐσώθη.

Ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεατύος.

Φεβρουαρίῳ 1886.